NOTÍCIA Confederal

ROJO Y NEGRO
Suplement del País Valencià

EDITA: COMITÉ CONFEDERAL DE LA CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL DEL PAÍS VALENCIÀ (CGT-PV) ¯ D. LEGAL: V-155-1987 ¯ JUNY 2015

Una altra foto de família entre CCOO, UGT i Govern

En plena campanya electoral el govern del PP, angoixat per un accelerat procés de descomposició que els de Rajoy viuen per culpa de multitud de casos de corrupció, va aconseguir asseure als líders d'UGT i CCOO per a la fotogènica signatura d'un nou pacte, que aprofundeix encara més en la precarització de les condicions salarials i en la qualitat de vida de les famílies treballadores. La rúbrica d'un nou acord, que limita el creixement dels salaris per a 2015 en un 1%, després de cinc anys de congelacions i fins a reduccions de les nòmines per a milions d'espanyols, ara –quan la banca i les grans empreses de l'IBEX 35 estan reconeixent beneficis de més del 25% de mitjana– resulta vergonyós i insultant que les direccions dels dos aparats sindicals majoritaris, al costat de la patronal i el govern de la dreta més corrupta, pacten un augment que, per a la majoria d'eixe 75% de la població activa que té alguna ocupació, difícilment suposarà de 5 a 9 euros al mes.

Per a la CGT aquesta nova derrota del sindicalisme institucional, a les mans de la CEOE i el ministeri de Fátima Báñez, ve a confirmar que Toxo i Méndez han perdut qualsevol relació amb la història del moviment obrer i la trajectòria de lluites i conquestes del sindicalisme reivindicatiu. Després de passar-se anys criticant les retallades i la Reforma Laboral del PP, resulta inexplicable que en aquests moments de màxima indignació social contra eixes polítiques signen un acord que –de facto– suposa donar per bona la línia de retallades del Govern en matèria laboral i social. Fet que li ha vingut molt bé al Partido Popular per a presentar-se davant l'electorat amb un miraculós pacte que li puga salvar la cara electoralment.

Aquest pèssim acord, en una etapa de recuperació econòmica -segons afirmen tots els experts- no té cap explicació racional, llevat que les direccions dels dos sindicats oficials s'hagen vist pressionades a signar aquest pacte com a contrapartida per les subvencions que de nou estan concedint a aquestes organitzacions les administracions (tant de la Comunitat Valenciana com del Ministeri de Treball) per import de diverses desenes de milions d'euros, sota els pretextos més pelegrins: per a activitats de prevenció de riscos, cerca d'ocupació, formació professional, etc. i, en molts casos, sense que aquests sindicats hagen de presentar posteriorment justificacions de les despeses.

Com a CGT considerem lamentable que des dels governs nacional i autonòmic es continue injectant diners públics als dos sindicats cada vegada menys majoritaris, amb l'únic propòsit de tenir-los callats davant tant atropellament com s'està cometent contra els treballadors i les seues famílies i disposats a signar qualsevol pacte antisocial si açò s'acompanya amb la promesa de noves subvencions. Sobretot quan s'està demostrant que la corrupció d'alts responsables d'aquests aparats sindicals supera ja el qualificatiu de "presumpta".

Des d'un punt de vista crític amb la corrupció que avergonyeix al país sencer no es pot acceptar que hi haja sindicats subvencionats i acaronats pel règim, mentre altres organitzacions sindicals i socials estem patint permanentment la repressió de les empreses i els aparats de l'Estat, senzillament perquè ens oposem activament al saqueig de tots els nostres drets i llibertats com a treballadors i com a ciutadans.

De moment molts treballadors, sobretot de les grans empreses, romanen cecs i sords davant l'evident ocàs del sindicalisme reformista; segurament perquè esperen que, almenys, UGT i CCOO els puguen assegurar un ERO per a la jubilar-se com més prompte millor o un contracte precari per als seus descendents, que els evite l'emigració a Alemanya o Anglaterra. És impossible que el personal no s'haja adonat de la involució d'aquestes grans burocràcies, però la veritat és que la majoria els segueix donant el vot en les eleccions sindicals i pagant religiosament la quota. No obstant açò, i com la seua premsa amiga assenyala i ells mateixos reconeixen, han perdut milers de delegats i cotitzacions en els últims anys.

Però no és solament que UGT i CCOO estiguen perdent recursos i forces, el més nou i esperançador és que també se'ls acaba la seua hegemonia en els moviments socials i en les pròpies lluites. Des del15M i especialment amb les Marxes de la Dignitat, els aparats de Toxo i Méndez ja no són la referència i la presència imprescindible en qualsevol manifestació o conflicte. Avui dia ja signifiquen més una càrrega molesta que una ajuda necessària. Les marees de la sanitat o l'educació, les lluites per un habitatge digne, l'oposició a les privatitzacions, etc. estan funcionant bastant bé amb un desenvolupament assembleari.

L'últim 1er de Maig ha confirmat eixa sensació que en CGT veníem percebent: els majoritaris ja no ho són tant; i les manifestacions de CGT, juntament amb el sindicalisme alternatiu i els moviments socials, superen en assistència i continguts a les clàssiques dels fins ara majoritaris. La vaga dels falsos autònoms i de les subcontractes de Movistar, on els de Toxo i Méndez han tornat a cobrir-se de descrèdit amb una nova traïció als treballadors, signant misèries a les seues esquenes i desconvocant una vaga que era de les assemblees corresponents, és una nova demostració de quant ací s'ha esbossat.

Sembla com si una nova etapa s'iniciara en el moviment sindical d'aquest país, després de quatre dècades de pactes socials i sindicalisme servil. En aquest esperançador, sense deixar de ser greu, moment per a la classe treballadora, és imprescindible que la CGT sàpia ser el sindicat solidari, combatiu i autogestionari que molta gent està començant a trobar a faltar.

Hem de saber estar ací, amb la mà tendida i les banderes alçades, per a acollir a companys i companyes que, sens dubte, van a necessitar un espai nou i diferent per a lluitar.

ENTREVISTA
amb Sergio Díaz, Tècnic de Movistar en lluita
pàg. 8

EDITORIAL
Fase II de la gegantesca estafa
pàg. 2

Primer de Maig a Gandia

REFLEXIÓ
1er de Maig 2015
pàg. 4

AUTOGESTIÓ
Assemblea d'Aturades i Precàries i Biblioteca Llibertària Ferrer i Guàrdia
pàg. 5

I MÉS
Denúncies, conte llibertari, resultats eleccions sindicals... pàg. 6 i 7

Solidaritza't amb la lluita dels tècnics de Movistar en Lluita contra els abusos de la multinacional.
Pots fer la teua aportació a la Caixa de Resistència de València. Tota la informació en **http://www.cgtpv.org**

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal
País Valencià i Múrcia

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

Fundació Ferrer i Guàrdia.
Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FIC de Castelló
C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com
cgtkastello15@gmail.com

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància
C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtportsag@gmail.com

FL de Puçol
C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpuzol@gmail.com

FL de València
Av. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40 Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgtvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Mineria, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel.96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:
Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Oficina Precària CGT

FL La Safor-Gandia
C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

Federació Provincial d'Alacant
C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

SOV d'Alcoi
C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

SOV de Benidorm
C/ de la Gaviota, 4
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtbenidorm@gmail.com

La claudicació en una instantània

editorial

FASE II DE LA GEGANTESCA ESTAFA

Aquest mes passat, emblemàtic pel que representa per a la classe obrera, hem celebrat el 1er de Maig, dia Internacional del Treball. Amb un repàs a tantes coses perdudes en poc temps i de conquestes robades al llarg d'aquest període, la CGT va eixir als carrers portant les nostres denúncies i protestes, amb pancartes que repartim per llocs i places i amb diverses activitats i manifestacions que vam fer per les diferents ciutats, per a evidenciar l'estafa sense precedents a la qual ens han portat i fent també una invitació expressa a la participació de la gent per a que s'unisquen en aquesta lluita. Es va fer un desplegament important, amb els mitjans que disposem, fent-nos visibles i animant en un dia tan simbòlic amb les nostres reivindicacions.

Aquests esforços continuen en els centres de treball, cadascun i cadascuna en les nostres posicions i aportant el que podem amb molta dignitat, perquè els que governen no descansen en les seues maldats, encara que ara es troben en la fase II.

Fase II? Sí, el període que comença a continuació, per a explicar-nos intentant convèncer, per tots els mitjans possibles, en la veracitat de les seues xifres macroeconòmiques, fent-nos creure que les seues mesures eren imprescindibles i que una vegada aconseguit l'objectiu, "han decidit" donar-li fi a l' "estafa", perquè ara és el moment de la recuperació (paraula màgica). És a dir, ja tenen el que volien, un país potes enlaire, desmantellat, privatitzat, regalat als seus amigots els de l'IBEX 35 i un mercat laboral desregularitzat, sense drets. Han desviat els diners públics a l'àmbit del privat per a major benefici de les grans corporacions, com a garantia del pilar econòmic d'aquesta nova economia, deixant al seu pas dues classes socials clarament diferenciades: rics i pobres. Sí, donen per finalitzada la crisi, ara vénen els fruits en fase II.

Però les xifres no vénen soles. Estem aguantant la descaradura, que l'eixida de la crisi ha sigut possible gràcies al sacrifici de les famílies, com si aquestes hagueren acordat voluntàriament auto immolar-se darrere del creixement de les grans corporacions. Frases com aquestes es recordaran en la història pel despotisme que engendra.

Tenir treball i precisar ajuda per a arribar a final de mes, és el model laboral dissenyat que porta directament a la misèria i ara, amb aquest escenari, quan ens insisteixen en la recuperació econòmica, la pregunta es fa òbvia ens arribarà la tal recuperació? Eixa paraula, que solament és un eufemisme, convida a l'optimisme i fa creure que tots i totes anem a ser partícips de l'abundància que és a punt d'aparèixer. Enorme error d'interpretació, perquè la misèria que han difós l'han portada per a deixar-la, perquè mentre hi haja ha treballadors explotats hi haurà empresaris milionaris i eixe model socioeconòmic es diu neoliberalisme.

La CGT segueix trobant el seu buit en els centres de treball. Les últimes eleccions sindicals, que encara no han acabat, donen un resultat positiu en general, encara que la nota puga ser un "necessita millorar". En algunes empreses on no teníem representació hem aconseguit entrar obtenint algun delegat/da. En unes altres ens hem consolidat fins i tot augmentat la representació. No obstant açò, sent realistes i en la recerca d'un objectiu a seguir, no sempre hem obtingut el resultat desitjat. Açò mereixeria una reflexió.

No obstant açò, i això és una realitat, els sindicats majoritaris (encara que ja no tant) segueixen guanyant, fins i tot amb majoria absoluta. Fet que resulta incomprensible quan es troben esguitats pels diferents casos de corrupció destapats: ERO Andalusia, cas Fernández Vila (fons mineria), targetes black, Caixes d'Estalvis, Canal Nou (van mirar a un altre costat mentre saquejaven la tv pública). Són solament uns exemples, perquè han sigut molts els anys de saqueig als fons públics, de subvencions regalades i beneficis obtinguts d'empreses privades, anys de palanquejament vivint del sistema, tot açò ha suposat un cost massa elevat que avui paga la classe treballadora.

Podem creure que els Judicis pendents i les retallades pressupostàries d'aquests sindicats, els han portat a un nou pacte, en contrapartida de futures subvencions que vindran amb algun pretext. L'acord signat d'una apujada salarial de fins al 1%, culmina tota una vergonyant i indecent gestió d'acords. Han signat entre el -0,2, fins a un màxim d'un 1%. Acord salarial entre patronal i govern, que permet damunt a l'empresari fer encara una rebaixa, com si no fóra suficient la congelació que pateixen alguns sectors des de fa anys, o la devaluació dels salaris des que va començar la crisi. Segons aquest acord, si ho desitgen els empresaris, poden baixar-los encara més, en moments que les empreses de l'IBEX han aconseguit un benefici de mitjana del 25%. Amb aquesta indecència han facilitat al govern la foto desitjada que els ve molt bé per a salvar-los en el moment més baix de la seua gestió i en plena campanya electoral.

Viure subvencionat pel sistema, suposa una humiliant càrrega hipotecària, que porta implícita el silenci còmplice i ens omple de vergonya.

PURIFICACIÓN EISMAN
Secretària Comunicació CGT-PV i M

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (els programes es pengen en web)

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a **RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org**

Pensar, debatre, construir

Pasados unos días

// Nuestra acción primordial es estar presente en los centros de trabajo. Pero esto ha de ser paralelo a la acción social //

Con la serenidad que ofrece el tiempo mientras transcurre, parece que es un buen momento para comentar o si lo preferís, emitir una opinión crítica, acerca del último Pleno celebrado el pasado día 8 de mayo. Cuando aparezca este periódico, seguramente, estaremos en puertas del próximo que será el día 19 de junio.

En esta organización, lo sabemos muy bien, estamos acostumbrados a los debates y luchas que se producen cuando tocamos temas que parecen intocables. Lo mismo sucede cuando llega el momento de hablar de presupuestos, que se deben distribuir cuando los recursos que disponemos son escasos. Debemos tener presente que este sindicato paga el coste de la honestidad; el no pactar a cualquier precio; el no vender a ningún trabajador o trabajadora; la fidelidad a las ideas que preconiza, actuaciones que, por otro lado no son extraordinarias, porque representa lo que se debe hacer. No obstante, hace que nos sintamos bien y estemos de acuerdo con nuestra propia conciencia. Estas satisfacciones son enormes, pero vienen acompañadas de letra pequeña y es que nuestros medios económicos son los que son, precarios en la mayoría de las ocasiones, por eso debemos ser conscientes y consecuentes.

En la actualidad nos encontramos inmersos en muchos frentes abiertos a los que atender. Jurídica se ha convertido en una prioridad donde se vierte una parte importante de nuestro tiempo además de llevarse un gran bocado del presupuesto. ¿Por qué digo esto? Sencillamente porque en el momento de explotación obrera que estamos asistiendo, los presupuestos son el motivo que suscita mayor debate y parece que no se tiene presente esta necesidad creada y por eso resulta muy raro, incluso materialista que suscite tanta controversia y se le dedique un tiempo precioso. Y es que los temas estrella deberían estar centrados en la acción sindical y social. Es más, si me apuráis, la acción social debería tener el papel más relevante, debido al momento que estamos viviendo, que como nos descuidemos, nos lo quitan todo.

Es decir, somos un sindicato y como tal nuestra acción primordial es estar presente en los centros de trabajo defendiendo y representando a la clase trabajadora. Pero hoy en día, si esta acción no va paralela a la acción social, corremos el riesgo de perder mucho más, de que cada vez haya personas con menos trabajo y éste sea más precario. Todas nuestras conquistas a la basura y, aunque nos han arrebatado mucho, todavía podemos perder más y dejar de estar presentes con capacidad de denunciar. Si esta organización no le dedica el tiempo que merece a lo social, aparte de ser un grave error porque irá en nuestra contra, se habrá olvidado de su proyecto de sociedad, de esa transformación de la que hablamos tantas veces, del mundo más justo e igualitario que deseamos y, sobre todo, si no luchamos en lo social, nos quitarán nuestros derechos laborales, dejaremos al capitalismo que campe a sus anchas y terminaremos trabajando por un mísero cuenco de arroz.

Pero volviendo al Pleno. Cuando emitimos nuestro voto hacemos uso de nuestro derecho en la defensa de lo que creemos más necesario y justo. Pero nos encontramos que tenemos que definirnos en la distribución de los recursos que son escasos y éstos deben llegar solidariamente a todas partes y no parece fácil. En el Pleno celebrado en Alicante, que parece olvidado, se acordó crear un grupo de personas representativas de cada federación local para prestar apoyo y ayuda en elecciones, a aquellas secciones sindicales que lo necesitaran y que algunas de ellas parecían estar abandonadas a su suerte. Esa resolución forma parte del apoyo mutuo, pues era una tarea a realizar y donde se debía invertir recursos.

Es evidente que existen muchas cosas que mejorar, para ello tenemos nuestras propuestas que van dirigidas a los plenos, conferencias o incluso congresos, para seguir avanzando en la mejora y contextualización del pensamiento libertario a la actualidad que vivimos. Por eso, porque hay cosas que mejorar, debemos ser conscientes y no abusar de las concesiones que se nos brindan estatutariamente, porque, posiblemente, no sean la forma más justa y haya una fórmula más equitativa. Cuando se tiene la facultad de la mayoría en detrimento de quienes se encuentran en clara minoría, se está en la obligación de hacer un uso responsable, porque es demasiada fuerza en muy pocas manos y su utilización llevará a unas consecuencias inmediatas. Por eso debemos trabajar aunando esfuerzos para llegar a la lógica del consenso, actitud más característica de esta organización, porque lo contrario sería aplicar el rodillo, algo parecido a las prácticas de las mayorías parlamentarias, esas a las que tantas veces criticamos, salvando las distancias, claro. **Puri Eisman**

1er de Maig 2015

JOSÉ ASENSIO
SAP-València

Aquells que participàrem en la manifestació alternativa a la convocada pels sindicats del pacte en la ciutat de València vam poder comprovar que enguany, i sota l'unitari lema de bloc Indignat i llibertari, ens reunirem un nombrós i variat conjunt de persones, col·lectius i organitzacions. A les convocatòries realitzades pels sindicats anarcosindicalistes, la COS i Intersindical es van unir la realitzada conjuntament a través de les Marxes per la Dignitat. Així vam poder veure marxar des d'un bloc independentista fins al format pel PCPE i les seues joventuts. Des del col·lectiu de Iai@flautes fins al final de samarretes habitades i cercles. Fins i tot un petit grup d'IU va decidir no seguir el festeig institucional amb els sindicats i partits del règim i unir-se a la cita que cada Primer de Maig, des d'uns quants ja, es realitza al marge d'aquestes organitzacions.

La situació podria ser anecdòtica per a qui en altres localitats del País Valencià estan acostumades a marxar conjuntament amb col·lectius i individualitats que qüestionen des de la base l'actual estat de les coses concertat en el règim del 78. En canvi, una convocatòria així en la comarca de L´Horta no sol ser l'habitual i menys al voltant d'una realitzada pel sindicalisme combatiu i de classe. Referent a açò, i arreplegant un dels lemes que en CGT reivindiquem en els nostres cartells, semblaria que, almenys, hi ha una predisposició a unir lluites com no es dóna des d'aquells anys en els quals la dicotomia entre pactisme o ruptura inundava el debat polític i la realitat quotidiana.

El simbòlic caràcter del lema "indignada i llibertària" ens serviria perfectament per a iniciar la necessària reflexió sobre aquest tema. Reflexió i debat que d'altra banda està sent molt més intens, al meu parer, entre determinades persones que entre els col·lectius als quals pertanyen i és més interioritzada com més és el grau de interactuació en la pràctica diària d'aquells que habitualment eixim del "gueto" orgànic i compartim experiències amb altres companyes i companys.

Sobre la necessitat d'eixamplar i enfortir el moviment llibertari s'està escrivint i analitzant molt. Des de llibres i entrevistes en nombroses pàgines webs a experiències més pràctiques com el Procés Embat a Catalunya. En aquest sentit, i complementant la reflexió exposada anteriorment, el debat està produint-se principalment en individualitats, en la constatació de la infinitat d'experiències que sorgeixen al voltant de l'autogestió, l'autoorganització o l'autonomia i en la recerca d'estratègies comunes, més enllà de les sigles i afinitats d'aquestes persones. Com no pot ser d'una altra forma el moviment llibertari és necessàriament més ampli que les organitzacions que el formen i d'aquelles que es denominen identitàriament anarquistes. Esperem que aquests processos vagen consolidant xarxes estables de solidaritat i suport mutu especialment en una època en la qual el Regne d'Espanya torna a posar en el punt de mira a l'anarquisme. De la mateixa forma el fet de compartir i recolzar les experiències que ja existeixen en el denominat univers llibertari és un factor de vital importància per a consolidar i visualitzar projectes més enllà del grup d'afinitat

// Hi ha una predisposició a unir lluites com no es dóna des d'aquells anys on es debatia pactisme o ruptura //

en el qual es van crear. La quantitat d'editorials, distribuïdores, espais "reoKupats" o cooperatives que en camps com l'alimentació, l'habitatge, la música, l'audiovisual, etc. estan intentant unir la reflexió amb la pràctica conviden a què generosament ens sumem a la seua difusió i consolidació.

Respecte a les necessàries coordinacions entre les diferents lluites que mantenim i la cerca d'estratègies conjuntes d'acció en el camp social, la plataforma de les Marxes per la Dignitat cobreix actualment part d'aquests propòsits però no oblidem que com a anteriors plataformes pretèrites té un caràcter bàsicament conjuntural. L'augment de la criminalització i la repressió, la dispersió de conflictes i convocatòries, la sectorització i atomització de lluites i resistències, la necessitat d'anàlisis polítiques crítiques amb el sistema capitalista i, no solament, amb l'actual règim de monarquia parlamentària mereixen que tinguem sempre present que com més gran siga el grau d'interconnexió entre "nosaltres" front a l'atac sistemàtic a les llibertats i drets individuals i col·lectius (entesos en la seua major amplitud de principis fonamentals per a persones i per al nostre desenvolupament col·lectiu i no com a mers drets atorgats pels Estat-Nació en els caducats estats de benestar occidentals) major és la nostra resistència però també més possibilitats existeixen d'arrancar espais lliures i allunyats de la curtplacista retòrica dels gestors polítics de torn. Es tracta, en definitiva, de reforçar als moviments socials, no solament com a qüestió de múscul i autodefensa que també. Es tracta d'estendre els principis polítics llibertaris en les formes de ser i fer, de practicar l'assemblearisme amb el respecte als principis de sobirania personal. De construir en el col·lectiu, horitzontalment, i combinant aquestes pràctiques amb les anti jeràrquiques, ecologistes i feministes que necessàriament han de formar part d'un vertader moviment popular radical i revolucionari amb el sistema de dominació imperant. És necessari recuperar part de l'esperit del moviment 15 de Maig com a contrapès imprescindible a les dinàmiques reformistes de les agrupacions polítiques sorgides o alimentades a la calor de la indignació popular.

Manifestació del Primer de Maig a Castelló / **Víctor Tormo**

Finalment, el debat i l'anàlisi sobre aquestes organitzacions, els partits polítics, es torna més complex i contradictori fins i tot dins dels sindicats anarcosindicalistes que com la Confederació tenen suficients ressorts i mesures estatutàries com per a sentir-se lliures del control de qualsevol opció partidista (recordem que està totalment tancada la possibilitat d'ocupar responsabilitats orgàniques i compaginar la militància dins d'un partit). La qüestió provoca no serioses i acalorades discussions que van des d'una animadversió extrema cap a les formacions polítiques fins a la participació de part de l'afiliació en aquestes formacions o en col·lectius socials clarament vinculats a les mateixes. El que no em cap el menor dubte és que la idea que no es pot deixar que siguen els partits polítics els gestors i/o els prenedors de decisions que afecten al conjunt de la població és àmpliament compartida. En aquest aspecte, i dins de la lògica anarcosindicalista d'acció directa, en cap sindicat de ram de producció o serveis qüestionem la interlocució amb la patronal. Sota aquest prisma els gestors polítics són o directament patronal o serveixen descaradament als seus dictats, o una mescla d'ambdós, en tota l'esfera del que denominem allò públic i que, per cert, forma part de les àrees de treball de diversos sindicats com els de Ensenyament, Sanitat o Administració Pública. És per açò, que més enllà de la constant, i necessària, reflexió sobre les votacions (votem un dia o lluitem els 365 restants) sobre el reformisme, la delegació de sobirania, etc. que giren al voltant de les agrupacions polítiques no haurien de sorgir-nos molts dubtes sobre les persones que hem d'asseure'ns amb els representants polítics per a exigir-los i dir-los per on han de caminar les coses de la nostra empresa pública o de la nostra localitat.

#RESISTENCIAMOVISTAR

Contractes i subcontrates, la ressaca de l' "España va bien"

EMILIA MORENO
Secretària General CGT-PV

Durant els anys en què es deia allò de "España va bien", es va començar a gestar un drama que porta escanyant aquest país des del 2007, i que ha tingut en aquestes últimes setmanes una explosió que ha posat sobre la taula la magnitud de l'entramat d'empreses, contractes i subcontractes que permeten a les grans corporacions guanyar diners sense exposar ni oferir res a canvi.

Eren temps en què s'havien instal·lat a Espanya grans empreses, com Ford; s'havien fet grans altres espanyoles, com Iberduero; i s'havien privatitzat alguns dels serveis públics del franquisme com Telefónica.

La classe treballadora ja no deia cridar-se així, sinó classe mitjana i l'activitat sindical s'havia delegat despreocupadament, per a dedicar el temps a consumir cada vegada més i més de pressa, i si els diners no eren suficients es feien unes horetes.

I en eixe nirvana obreril, solament s'esperava dels sindicats que aconseguiren reduir la jornada i augmentar els salaris, amb moderació perquè no havia de matar-se a la gallina dels ous d'or, però sense pausa, que s'anara notant, i es va generar una classe mitjana amb sous mitjans i consum cada vegada menys mitjans, i més necessitats absurdes.

Fins que va arribar el dia en què les empreses, ja multinacionals, van dir que fins a ací havíem arribat, que era insostenible competir amb eixos salaris tan desorbitants, i van començar les grans negociacions... Però tenien un as en la mànigа: No feia falta que ningú es sacrificara! Qui estava treballant mantenia el seu estatus, el seu salari, les seues vacances... i el seu nivell de consum, per descomptat; solament calia vendre a qui entrara a treballar més tard, i els grans defensors de la classe mitjana, sindicats majoritaris, ens van explicar els avantatges: que si no es cedia es perdria tot, que les empreses estaven malament, que podien anar-se a un altre país.... i van fer fallida la voluntat d'aquells que ja estaven més que acomodats, i va sorgir la doble escala salarial, primera divisió de la classe obrera.

I els sindicats seguien mantenint control i mitjans, al cap i a la fi per qui calia vetlar era per qui estava treballant, i per a organitzacions com a CGT, que es va escridassar avisant dels riscos, solament va haver-hi condescendència i recriminacions per endeví: a què preocupar-se de la resta? Ja es decidiria quan arribara el moment.

I el moment va arribar, els salaris eren molt més baixos, l'estabilitat menor i les condicions de treball van començar a empitjorar, però hi havia hores extres, crèdits i sobretot eixes meravelloses tendes de tot a 100, després a un euro, després directament "el xinès" on es podia seguir aconseguint quasi de tot a preus fins i tot de segona escala salarial sense preguntar d'on venia.

I una vegada ficats en farina, i aconseguit que la majoria entenguera que podien seguir mantenint els seus privilegis sense assabentar-se o voler assabentar-se que a la resta li fóra malament, i en el convenciment que no es podia fer res per a canviar-ho -ja s'encarregaven els sindicats d'explicar-ho ben claret- i que si protestaves segurament cauries en el graó més baix, o a l'altre, o a l'altre, perquè quedar-se ací... aleshores van continuar.

I van començar les externalitzacions, creant un entramat d'empreses, i empresetes que separaven al productor de qui produïa; però a més ara calia mantenir a més persones, xarxa de caps, oficines, capatassos... i òbviament no seria la multinacional qui pagaria, més aviat al contrari l'estratègia era la d'abaratir costos, i com

> // La classe treballadora ja no deia cridar-se així, sinó classe mitjana, i l'activitat sindical s'havia delegat despreocupadament //

és possible tot açò amb un sou digne?, efectivament, no ho és.

Però no solament van baixar els sous, sinó que les empreses pantalla van propiciar la reducció substancial de drets laborals, menys dies de vacances, més hores, més dificultats d'estabilitat, més precarietat… més treball per menys sou.

I en un mateix centre de treball podia trobar-se a qui ja pentinant cabells blancs tenia un bon sou i tots els beneficis que anys de lluita havien aconseguit, al costat de qui ja va entrar a l'empresa amb altres condicions, i al pària d'empresa externalitzada, que no solament cobrava molt menys, sinó que anava corrent a fer tot allò que la plantilla es negava, cobrint els seus buits i fent-se imprescindible per a assegurar-se uns rosegons i demostrar que sobrava la resta. Construcció d'escales i castes que va dividir a aquells que mai van haver de deixar d'unir les seues lluites.

I per a no ser menys, descobertes les mels de l'externalització, es va exportar el model a l'administració pública, i ací a més de la resta d'avantatges, les grans empreses han creat una via de privatització dels serveis públics i de lucre econòmic on solament havia d'haver-hi beneficis per a la comunitat.

I hem anat acomodant la nostra acceptació del que és un sou mitjà a les realitats de cada dia, la qual cosa ahir ens sorprenia per escàs avui ens sembla acceptable, i demà serà inassolible; encara ressonen en les nostres oïdes els comentaris sobre la generació millor preparada que no passava de ser mileurista, qui ho diria ara! Més tard van treballar, per siscents o set-cents euros i en el que fóra, mentre s'anava instal·lant en el nostre cap la xifra que sembla el límit al que hem acomodat les nostres necessitats: els 400 euros

I el que va ser una ajuda per a situacions extremes s'està convertint en la quantitat amb la qual tothom ha decidit que es pot viure –qui no ha de fer-ho, clar– ha passat de l'ajuda social després de l'atur al sou que s'ofereixen en molts llocs emmascarant en mitges jornades el que pot arribar a convertir-se en 10 i 12 hores de treball; però també en les propostes d'una mal entesa renda bàsica

Concentració celebrada el 2 de juny a València contra el abusos de Movistar / **Antonio Pérez Collado**

que defensen els mateixos "actors socials" que han propiciat tals situacions.

I en eixa marxa inexorable de retallades de drets laborals, molt per davant de tots els cedits en cada reforma laboral, larvada per la via dels fets, de les complicitats d'empreses, governs i sindicats pactistes i en la passivitat d'una societat enssopida, l'última volta de rosca ha

> // Són dos mesos de dignitat i coherència, d'acció directa i solidaritat, de lluita que, ja en sí, són una victòria //

sigut revertir tota responsabilitat laboral en els propis treballadors i treballadores:

Emprenedors criden a aquells que obliguen a gastar els diners de la liquidació de les seues ocupacions amb contractes dignes, en material i mitjans per a continuar exercint les mateixes funcions, açò sí, a partir d'ara s'és l'amo del seu treball, tant treballes, tant ganes; solament que les condicions les segueixen posant les mateixes macroempreses per a les quals constitueixen l'última baula d'una cadena d'explotació.

I en eixa superba provinent de la impunitat en què s'han instal·lat per la falta de resposta front una i una altra il·legalitat, enfront d'un i un altre pas cap a l'esclavitud, continuen donant voltes de rosca, i una vegada obtinguda la mà d'obra, no solament barata, sinó a més submissa per les hipoteques i els préstecs que han hagut de contraure per a tenir un treball, per a adquirir el material, l'uniforme, el mitjà de transport… els afigen les multes per incompliments d'una seguretat laboral impossible al ritme de treball i en les condicions en què se'ls exigeix; a les jornades interminables se li sumen noves retallades en els serveis; a la precarietat s'uneix la impossibilitat de cotitzar perquè un dia, encara que llunyà en l'horitzó es veja el somni de la jubilació.

I així les coses Movistar ha volgut tornar a abaratir els costos, seguir en eixa lògica d'increments immorals de beneficis a costa d'un personal format, amb ganes de treballar però cada vegada més i més instal·lat en la precarietat i l'explotació, i s'ha trobat amb un devessall d'indignació, de dignitat i de resposta que no esperava el gran mastodont de les comunicacions i de l'explotació ací i allí on s'instal·la.

Són ja quasi dos mesos de lluita de David contra Goliat, dos mesos en què hem vist remoure's a l'empresa com una fera ferida, pressionant als mitjans de comunicació perquè no es faça ressò, aconseguint que fiscalia acuse d'usurpació a els qui s'han tancat en les tendes, aconseguint multes milionàries i impossibles per a els qui viuen de treballar per a la multinacional, pactant i pastelejant amb els qui diuen cridar-se representants de la classe treballadora i solament miren els seus propis interessos i els dels seus comptes bancaris.

Són dos mesos de dignitat i coherència, de suport de companyes i companys d'empreses matrius i subcontractades, d'acció directa i solidaritat, són dos mesos de lluita que ja en si són una victòria, perquè acabe com acabe la vaga, ha obert la finestra per la qual ha entrat la constatació que un fals autònom és classe treballadora i no un emprenedor, que una persona subcontractada és companya, i que solament en la unitat la dignitat i la lluita es revertirà aquesta situació, en Movistar i la resta d'holdings, societats i administracions que apliquen iguals mètodes.

webs al País Valencià

CGT Alacant
http://cgt-alicante.es

CGT València
http://www.cgtvalencia.org

CGT País Valencià
http://www.cgtpv.org

AUTOGESTIÓ EN MARXA

L'Assemblea d'Aturades i Precàries de CGT es consolida com a referent a València

Secretaria Acció Social
CGT-València

Manifestació celebrada a València el 14 de maig 2015

Des de la Secretaria d'Acció Social de la Federació Local de València es va crear ja fa més d'un any l'Assemblea d'Aturades i Precàries de CGT.

A poc a poc, amb molt treball i perseverança, va anar consolidant-se atraient cada vegada a més persones a les diferents assemblees que tots els dilluns a les 18 hores es realitzen en la sala Salvador Seguí de la CGT de València, on s'estan desenvolupant a més múltiples projectes.

Les primeres accions van ser de difusió en diferents mitjans de comunicació com Ràdio Klara i Ràdio Malva, on diferents assemblees de parades de València i voltants parlem sobre la problemàtica de l'atur i la precarietat.

// Hem organitzat l'única manifestació contra l'atur i la precarietat //

Referent a mobilitzacions, hem estat molt presents en el carrer des del principi, com per exemple la primera concentració front a l'ajuntament de València visibilitzant el problema de l'atur i les seues conseqüències.

Aquestes trobades van donar fruit el 25 d'abril 2014, quan l'assemblea d'Aturades i Precàries de CGT va proposar a les altres plataformes i col·lectius realitzar una concentració per a animar a tots i totes les desempleades a organitzar-se, a lluitar i, sobretot, a visibilitzar el problema.

Es van fer concentracions contra la liberalització de l'horari comercial, pel repartiment de la riquesa, contra les hores extres..., enfront del Corte Inglés del carrer Sorolla, i en diverses ocasions, en la plaça dels Pinazo, que van donar lloc a què altres plataformes seguiren el camí que havíem marcat i continuaren concentrant-se conscienciant als consumidors que s'acostaven a comprar.

En una ocasió amb performance dels esclaus inclosa. També hem estat presents en les Marxes del 22M i lluitant per un transport gratuït per a parades i precàries.

A més, hem reivindicat en ple carnestoltes de "Les Balconades" de Russafa. En època de carnestoltes s'adornen les balconades que cedeixen els propietaris a artistes i col·lectius que fan les seues reivindicacions, i l'Assemblea no va perdre l'oportunitat.

Es va ocupar una oficina del SERVEF per part de membres de l'Assemblea i de la CGT en general per a denunciar la ineficàcia d'aquestes oficines. També hem estat en els últims dos primers de maig com a Assemblea d'Aturades i Precàries organitzant el piscolabis que tots els anys té lloc en el Parterre.

Hem organitzat també l'última i única manifestació contra l'atur i la precarietat que s'ha fet a València, va ser el passat 14 de maig.

Altres actes: A l'octubre es va organitzar una jornada de debat sobre cooperativisme i autogestió a la qual van acudir diferents col·lectius que tenen projectes autogestionats.

El Rastrell, Cuc, Parke Alkosa, L'Aixada com Eixida i del sindicat d'Administració Pública. En acabar, es va organitzar un concert solidari "Contra la desocupació i la precarietat", per a recaptar fons per als projectes propis de l'Assemblea, on van tocar Ital Erik, El Papado i una performance de Cámara Destemplada.

El 18 de desembre participem en les Jornades Llibertàries en la taula "En alguna cosa ens equivoquem… Diguem no als valors del capitalisme".

L'Assemblea va estar en Ponferrada i Castelló explicant la nostra experiència i animant a companyes de la CGT per a organitzar-se en la lluita.

S'han desenvolupat projectes molt importants per a crear autoocupació, com la zona d'oci del sindicat, on s'han donat multitud de xarrades, presentat llibres, vist documentals i pel·lícules i han actuat moltíssims artistes. Des del bar, es donen menús tots els dijous a un preu molt assequible, i la resta dels dies s'ofereixen esmorzars i en definitiva un lloc per a la trobada, per al descans i el debat.

I molts més…

Adreces d'interés: cgtvalencia.social@gmail.com - asambleaparados@gmail.com
https://www.facebook.com/CGTdesempleadosYprecariasValencia

CULTURA I COMPROMÍS

Història de la Biblioteca Llibertària Ferrer i Guàrdia

Els orígens de la Biblioteca Llibertària Ferrer i Guàrdia es remunten a l'any 2007 aproximadament, quan un grup de militants van decidir donar ús al fons de llibres i publicacions que s'emmagatzemava en el local. Es va decidir posar el fons a la disposició de les afiliades i militants creant un espai de lectura i consulta. Aquest espai estava en origen en la segona planta dels locals de CGT-València, on ara es troba l'espai Rafa Ibáñez. Més tard es va decidir instal·lar la Biblioteca en la tercera planta.

La creació de l'espai responia a la necessitat de tenir un punt de referència per a la difusió de les idees i la cultura llibertària tant dins com fora de l'organització. Recuperar el pensament anarquista i evitar que es diluïra massa en les lògiques del sindicalisme. Així mateix s'entenia que hi havia una necessitat de crear espais de convivència i debat tant per a afiliades com per a simpatitzants.

// Difón la cultura llibertària de forma hotitzontal, oberta, col·lectiva... //

Durant aquests últims anys han sigut moltes les persones que han col·laborat a consolidar el projecte. El fons documental s'ha ampliat i renovat i per a accedir a ell, únicament ha d'abonar-se com a soci, mitjançant un pagament únic de 5 euros. Ser sòcia de la Biblioteca permet participar de la seua gestió assembleària, que pretenem siga col·lectiva, i poder accedir als préstecs de llibres i revistes.

Pel que fa a les activitats, el ritme va ascendint en els últims anys, sobretot gràcies a les aportacions i propostes de les companyes (com l'Assemblea d'Aturades i Precàries). S'han realitzat cicles de cinema, debats i presentacions de llibres, jornades poètiques, i xerrades sobre tot tipus de temes (solidaritat internacional, zapatisme, feminisme, anarquisme i pedagogia llibertària...). En eixe sentit la Biblioteca està oberta a qualsevol proposta que fomente els valors del pensament lliure i crític, la lluita contra el capital, el feixisme, el patriarcat, i la consecució d'una societat més lliure i justa per a totes.

Un altre exemple de la vocació participativa de la Biblioteca és la publicació irregular "Brotes Negros" que es construeix gràcies als textos literaris, poètics o d'opinió de qualsevol que vulga participar i exposar les seues idees, reflexions i sentiments.

La Biblioteca pretén ser sobretot un punt de trobada. Recuperar la cultura dels ateneus llibertaris on les treballadors i treballadores puguen trobar-se i compartir idees, experiències o inquietuds. Una manera de difondre la cultura llibertària de forma horitzontal, oberta i des de la col·lectivitat. Us convidem a participar d'aquest espai que és de totes, i a afegir el vostre segell personal a aquest mosaic d'idees que tractem de construir.

Perquè el món nou que volem ha de construir-se dia a dia, i entre llibres. **Biblioteca Llibertària Ferrer i Guàrdia**

Projectes solidaris

Oficina Precària

CAOS

Rober Solidari

L'OFICINA PRECÀRIA, creada per a resoldre dubtes sobre temes relacionats amb contractes, prestacions, subsidis, etc… S'està en constant comunicació amb les diferents oficines precàries de l'estat.

oficinaprecariacgt@gmail.com

CAOS (Cistella Autogestionada Obrera Solidària).
Mitjançant la solidaritat els companys i companyes de CGT ajuden amb la cistella de la compra als companys i companyes del sindicat que s'han quedat en atur o estan en situació precària. S'arrepleguen els aliments durant tota la setmana i els dilluns es reparteixen a aquells que prèviament ho han sol·licitat.

ROBER SOLIDARI
Es reparteix roba d'una manera totalment solidària a persones que estiguen participant d'algun moviment social o de les lluites en el carrer.
Obert tots els dimarts de 17h a 19h, quart pis de la CGT (Av. del Cid, 154, València)

Conte Llibertari de José Asensio

Enigmes d'aquest món

El diumenge 18 de gener de 2015, el fiscal argentí Alberto Nisman va ser trobat mort en el seu domicili, per tir d'un arma de petit calibre. El succés desencadena en la República Argentina una infinitat de conjectures sobre si la mort de Nisman és un suïcidi o un assassinat induït. I ix a relluir la seua recerca sobre els atemptats produïts l'any 1994 contra la mutual jueva AMIA i la suposada implicació de Cristina Fernández de Kichner en un presumpte nexe entre el seu govern i el d'Iran per a tancar un pacte d'impunitat sobre els pretesos autors de l'atemptat.

> ... Dos fiscals morts. Un a Argentina, un altre al Regne d'Espanya ...

Bona trama per a guionistes de sèries televisives. El primer capítol s'estrena a casa, i funciona bé. Els índexs d'audiència es disparen, la gent ix a Buenos Aires pels carrers demanant més capítols, més sang, més espectacle. Davant l'èxit desencadenat en el continent americà el serial dóna el salt cercant nous mercats. Als pocs segons de la seua fulgurant estrena a Europa, gran part dels mitjans del Regne d'Espanya inicien una campanya de promoció on Cristina apareix com la presumpta culpable d'una presumpta trama internacional antisionista en la qual la presidenta argentina es fa valdre de les més diverses i presumptes intrigues de poder. Menys audiència de l'esperada. La competència és dura, diuen els directors implicats però no es preocupen perquè la notícia de la seua estrena omple portades, noticiaris televisius i hores de presumpta informació veraç en els presumptes mitjans informatius del món lliure. Sense cap pudor, la teoria de la conspiració omple els següents capítols televisius i l'atemptat que inspira tota la trama passa ja desapercebut. La presidenta ha de ser el personatge central. De fet, en el penúltim capítol, ja està imputada i estem en suspens esperant com seguirà la següent temporada.

Si semblant fulletó s'haguera inspirat, per exemple, en fets reals ocorreguts per aquelles terres en els anys seixanta i setanta del segle passat, els atemptats del con sud americà hagueren sigut la peça clau, ningú parlaria de teories conspiranoïques, el guió es mouria entre personatges grisos que treballen, directa o indirectament, per als serveis secrets nord-americans i els seus homòlegs sud-americans i tan repugnants assassinats formarien l'essència moralista de tots els capítols. Clar que més que un guió per a telefilm, seria per a pel·lícula dirigida per algun director compromès, italià o grec. En la dècada dels 70 no hi havia sèries de conspiracions. Ni quasi teories de la conspiració. Senzillament la paraula no formava part del vocabulari cinematogràfic i, menys encara, d'una població que lluitava per eixir de les sagnants dictadures que havien dut a terme pràctiques reals de destrucció i extermini de tot el que fera olor de llibertat i democràcia.

Però tornem a l'actual sèrie que tant emociona als nostres programadors de continguts, amb el fiscal federal argentí presumptament assassinat. Cristina es converteix en protagonista absoluta, com vam dir, Nisman es torna un element secundari del guió, llàstima perquè el personatge tenia moltes arestes i possibilitats per descobrir. Finalment la sèrie acaba triomfant en el Regne d'Espanya, avalada per la crítica i celebrada pels grans mitjans encara que amb menys repercussió que la que esperaven. Com les sèries de culte.

En canvi, i no sé molt bé quina és la raó, altres sèries no han passat del capítol pilot. Clar que no tenen tant pressupost i açò es nota. Exemple amb semblant inici i amb un fiscal també mort. Al novembre de 2014 troben mort en el seu domicili, a Galícia, a Juan José Begue, el cap de la Fiscalia espanyola a Lugo. L'argument prometia grans titulars ja que era el fiscal que s'encarregava de la recerca de diverses macrooperacions judicials amb gran transcendència mediàtica a Espanya. Però, com en altres ocasions, a la crítica no li va agradar el capítol inaugural i l'audiència quasi ni s'assabenta. Ja se sap, a casa del ferrer ganivet de pal. I açò que el guió prometia un complicat i tèrbol assumpte de trames inspirades en les denominades operacions Pokémon, Campió i Carioca. Quasi res. Les relacions entre una presumpta trama mafiosa que vinculava a empresaris gallecs i a diferents governs municipals d'aquelles terres en mans del Partido Popular i el PSOE, amb suborns i molt diner negre, i fins a un exministre socialista pel mig. I, per si açò fóra poc, prostitució, agressions sexuals, màfies policials i bordells d'escenaris naturals de tota l'acció.

En aquest cas, ni la mort del fiscal cap Begue, de 44 anys, casat amb una altra fiscal de la província de la Corunya i amb absències en el seu treball per problemes de salut durant els mesos anteriors a la seua mort, ni la suculenta trama de corrupcions polítiques, empresarials i policials va donar joc de guió. Ràpidament va deixar de ser un breu en els periòdics del Regne. Allà, en la premsa argentina, aquesta mort no va suposar cap intriga sospitosa ni cap mitjà va parlar de conspiracions que vincularen a importants polítics espanyols en l'assumpte. És a dir, que ni es va estrenar.

Però encara podem sorprendre'ns més i, contra tot pronòstic, hi ha serials que tenint una audiència important desapareixen de l'escena oficial sense saber molt bé com acaben ja que deixen més interrogants que assumptes resolts. Serà cosa dels guionistes espanyols que no estan tan fins com els argentins. I açò que el guió se centrava en un dels grans temes de conversa popular allà i ací, el futbol i les seues coses mundanes. Quin context.

Al febrer de 2014 en el camp de futbol del Vila-real un pot de gas lacrimogen provocava la interrupció del partit que l'equip castellonenc jugava amb l'equip de la ciutat gallega de Vigo, Celta C.F. El greu incident, "si no gaire greu" segons la pròpia Federació Espanyola, va posar en perill real a jugadors i al nombrós públic assistent, vivint-se situacions de pànic, com ben vam poder comprovar en la quantitat de vídeos que ens van projectar. La notícia va estar diverses setmanes al cim, principalment en els espais esportius dels grans mitjans de comunicació i va desaparèixer com una anècdota desagradable en els terrenys de joc. El succés semblaria una estupidesa recordar-ho de no ser perquè en la lectura d'algun dels articles que es van escriure referent a aquesta sèrie, inspirada en el joc de pilota més rendible del món, vam poder comprovar que va ser cert el que vam veure en alguns dels seus molts capítols televisius. Allò que el susdit pot era material de l'utilitzat per la Policia antidisturbis, o militar fins i tot, que per a poder llançar-lo quasi al mig del camp, com es veu en les imatges, fa falta entrar en el camp un fusell per al seu llançament o que les mesures preventives que s'utilitzen en aquests recintes de la primera divisió espanyola inclouen xarxa de càmeres de circuit tancat, controls d'accés i vigilància de l'interior de les instal·lacions amb personal de seguretat privada. És més, fins a tenien filmat i localitzat a un presumpte llançador. En canvi, la cosa ximple del pot es va acabar amb la pertinent multa al club i no va donar per a fer una segona part i saber un poc més del suposat llançador i d'on va traure el material llançat. Açò sí, el partit va acabar i va guanyar l'equip visitant. Zero a dos.

+info: http://elpais.com/tag/operacion_pokemon/a/

DRETS

CGT aconsegueix que Greenmed dessista de la denúncia contra els fills d'un treballador mort en accident laboral

Quan en la primavera de l'any 2012 un treballador de l'empresa agroalimentària Greenmed va morir arran un accident laboral en el centre de treball de Sollana, pocs imaginàven fins a on podia arribar la direcció.

Després de ser condemnada com a responsable de la mort de l'empleat (tal i com van denunciar la Secció Sindical de la CGT, i va confirmar la Inspecció de Treball, l'empresa no respectava les mesures de seguretat estipulades per llei), l'actitud de la direcció es va encebar amb la central anarcosindicalista.

Llavors, Greenmed va tractar de desprestigiar al sindicat mitjançant una campanya basada en mentides i insinuacions, amb l'objectiu obvi de que perguera força l'acció sindical combativa. Una vegada l'empresa va pensar que ho havia aconseguit, va aprofitar per a interposar una demanda contra els fills orfes del company mort per a que tornaren part dels diners que, amb motiu de la condemna per la mort del seu pare, l'empresa havia estat obligada a abonar-los.

Però, la prepotència i les manipulacions són un arma de doble sentit que el temps aconsegueix desvetl·lar.

Així, malgrat els intents de liquidar la Secció Sindical, la CGT va ser el segón sindicat més votat en les eleccions celebrades al mes de febrer. I a més, la presència de les companyes va ser clau per tal que tot el món s'assabentara del què passava realment, que la direcció havia denunciat a la família de la víctima en un acte de mesquindat lamentable i injustificable. Afortunadament, les màscares han caigut i l'empresa s'ha vist obligada a dessistir del juí previst en el mes de maig. Ara, cadascun pot decidir amb tots els elements si es posiciona amb els interessos de l'empresa o amb els de la plantilla. **NC**

ANIVERSARI

Las Malvinas son Argentina

El 10 de junio se cumplirán 32 años del final de la guerra de Malvinas (Falkland para los ingleses). Una guerra que duró apenas dos meses y cuyo único sentido fue legitimar a los dictadores argentinos que la declararon.

Los soldados, cuyo servicio militar era obligatorio, no tuvieron más opción que hacer una mascarada de lucha mientras esperaban que el sentido común los sacase del desastroso final que terminó cumpliéndose.

Eran soldaditos de provincias que fatigaban días y noches metidos en trincheras llenas de agua helada, que se veían obligados a dormir sentados, tiritando.

Eran adolescentes pobres, ya que los ricos casi siempre conseguían salvarse del servicio militar – tanto fuera por un contacto familiar o gracias a alguna falsa excusa médica –, que apenas recibían alimentos y que empujados por el hambre salían a robar las ovejas a los kelpers (habitantes de las islas). Eso sí, enfrentándose a los castigos de los oficiales, que mandaban "estaquear" a los que cogían buscando alimentos. Mientras en las escuelas e iglesias de todo el país la gente recolectaba bolsas de arroz, de leche en polvo, que a causa de la desidia y la corrupción nunca alcanzaron a sus destinatarios.

Y una vez terminada la guerra: el olvido, la negación colectiva. En primer lugar, por parte del Gobierno militar, que los obligó a firmar un documento en el que se comprometían a no hablar de lo sucedido.

Después, por parte de la sociedad argentina, que había apoyado mayoritariamente la guerra, y que ahora que la democracia comenzaba a despuntar en el horizonte quería mirar hacia el futuro, se produjo el silencio.

655 chicos que hacían el servicio militar obligatorio murieron enfrentándose a la sinrazón se la guerra. **Josefina Juste. Licenciada en historia - "Mujeres libres"**

RESULTATS ELECCIONS SINDICALS

CGT aconsegueix 10 representants entre el funcionariat de l'Administració de la Generalitat Valenciana

	UGT	CCOO	CSIF	IV	CGT	IGEVA	USO
SSCC	6	4	4	7	6	2	
SSTT-Vcia	9	5	5	6	2		
SSTT-Cs	8	3	4	4	2		2
SSTT-Al	5	9	6	5			
INVASSAT	2	1	4	2			
TOTAL	30	22	23	24	10	2	2

Les eleccions sindicals celebrades el 21 de maig entre els empleats i empleades públiques per a decidir les Juntes de Personal de la Generalitat de les tres províncies del País Valencià (Serveis Territorials), Invassat i Serveis Centrals, han conclòs amb un bon resultat per a la Confederació.
La CGT duplica el seus delegats i delegades, què arran les eleccions del 2011, eren 4 en Serveis Centrals i 1 en Serveis Territorials de València.
Destaquem el fet que, en Serveis Centrals, la CGT, amb 6 delegats, ha quedat en segon lloc en delegats i nombre de vots assolits (508).
A més, una especial menció al Serveis Territorials d'Alacant on, tan sols per 5 vots, el sindicat no ha arribat al 5%.
L'enhorabona a tots aquells i aquelles que han fet possible un resultat tan satisfactori.

La CGT manté el seu representant en Aludium (antiga Alcoa)

El 28 d'abril va tenir lloc la votació per a l'elecció de representants dels treballadors en l'empresa i CGT va tornar a presentar-se en el col·legi d'Especialistes i no qualificats, on va obtenir els 23 vots que li asseguraven un representant en el Comitè. CCOO, amb 156 vots, va mantenir els 6 representants, i la UGT, amb 38 vots, es va quedar amb 2 representants. A destacar que enguany els companys han integrat en la candidatura a diversos joves.

CGT, sindicat més votat en Aguas Municipalizadas d'Alacant, passa de 2 a 4 representants i de 65 a 95 vots, sobre una plantilla de 236 treballadors

Les eleccions a òrgans de representació dels treballadors en l'empresa del passat 8 de maig, van portar algunes sorpreses molt interessants para CGT. D'una banda, la consolidació definitiva de la nostra secció sindical, tant en el col·legi de Tècnics i administratius com en el col·legi d'Especialistes i no qualificats, en obtenir 2 representants en cadascun d'ells, duplicant així la nostra representació en tots dos.

CGT, el sindicat més votat en la contracta de neteges de l'Hospital d'Alacant

La votació en les eleccions en l'empresa Klüh Linaer, la contracta encarregada de la neteja de l'-Hospital General Universitari d'Alacant, que compta amb 208 treballadores, ha convertit a CGT en el sindicat més votat (43 vots), seguit d'a prop per CCOO (41 vots, la meitat que fa quatre anys), UGT (39 vots) i USO (34 vots).
Respecte als representants obtinguts, CGT compta amb tres dels mateixos, i els altres tres sindicats s'han quedat amb dos delegats cadascun. L'únic perdedor, tant en nombre de vots com en delegats, ha sigut CCOO que ha vist esfumar-se la meitat dels vots i 3 dels 5 delegats amb què comptava, dos a les mans d'USO i un a les mans de CGT.

La CGT obté 4 delegats en ArcelorMittal i 6 en Vossloh

La Confederació ha obtingut uns bons resultats en ambdues multinacionals del metall, la primera ubicada en el Port de Sagunt i la segona en Albuixech.
Resultats ArcelorMittal Sagunto
- CGT: 4 delegats
- UGT: 4 delegats
- TyC: 2 delegats
- CCOO: 11 delegats

Resultats Vossloh Albuixech
Amb una plantilla de 886 treballadors, l'empresa de construcció i reparació de material ferroviari, va celebrar els seus comicis el passat 22 d'abril. Els resultats són els següents:
- CGT: 6 delegats
- UGT: 7 delegats
- CCOO: 8 delegats

CGT guanya les eleccions sindicals en AGROAL COOP

La secció sindical de CAMP de la Confederació General del Treball (CGT) de Castelló ha guanyat les eleccions en AGROAL COOP.
El 24 de març s'han celebrat les eleccions per a triar el comité d'empresa d'AGROAL COOP (empresa de Borriana dedicada a la comercialització i exportació de cítrics) per als pròxims quatre anys amb un excel•lent resultat per a la secció sindical de la CGT que ha aconseguit 4 representants enfront de 3 de CCOO i 2 d'UGT.
El bon resultat obtingut per la secció sindical de CGT és un reflex del sentir general de la plantilla que ha vist com els representants de la dita secció estan en constant litigi amb l'empresa per preservar els drets dels treballadors, a diferència d'altres seccions per a les que preval més l'interés del seu sindicat que el de la pròpia plantilla.

Més resultats al País Valencià

Pilsa Limpieza Valencia
CGT: 2, UGT: 8, CCOO: 3
AG AGE Mantenimiento Servicios Petroleros. Albuixech
CGT: 2, CCOO: 1
Boat Services. Remolcadores Puerto de Castellón
CGT: l'únic delegat en joc (primera vegada que el sindicat es presentava)
Ferrodisa. Port de Sagunt
CGT: 4, CCOO: 4, UGT: 1
Telefónica València
CGT: 3, UGT: 8, CCOO: 5, STC: 4, AST: 1
SAT Limpieza viaria Port de Sagunt
CGT: 1, UGT: 5, CCOO: 3

DONES LLIURES

Un moment de la trobada / **Puri Eisman**

Celebrat el Taller de Micromasclismes en CGT Alacant

Nacho i Chus, del grup d'igualtat de Valladolid, van impartir el dissabte 23 de maig el taller de micromasclismes a Alacant i no va poder anar millor la cosa. Vam aprendre molt i ho passàrem genial compartint amb ells un bon matí. Vam ser unes 20 dones, la majoria afiliades de CGT.

Els companys van brillar per la seua absència, com en altres ocasions, però els passarem una notes resumides del taller per si volen investigar.

Els micromasclismes són pràctiques de dominació i violència masculina en la vida quotidiana. Una forma de pressió de baixa intensitat més o menys subtils, que procura que l'home mantinga el seu estatus de gènere, fent que la dona es veja atrapada en aquesta violència quotidiana. Són les bases de les altres formes de la violència de gènere i les més utilitzades per l'home cap a la dona per a imposar els seus criteris sense tenir en compte el seu punt de vista. Aquestes pràctiques no solament es donen en l'àmbit de la parella, també en els cercles i xarxes que ens envolten. Seguim en la lluita contra la desigualtat. **Dones Lliures-CGT Alacant**

CGT CAMP CASTELLÓ

La Cosa Nostra va ser el lloc de la segona xerrada sobre el tema / **CGT Castelló**

Xerrada sobre el treball al camp en Castelló

Dijous 4 de juny CGT CAMP Castelló vam estar convidats per l'assemblea de l'A.J. LA COSA NOSTRA per a fer una aproximació a la realitat del camp en una xerrada sota el títol "Treball al camp: explotació i precarietat"

Els companys Joan Carles i Jose, delegats sindicals i treballadors/collidors de les empreses AGROAL i CASI3 respectivament, van fer una intervenció en la qual van fer un repàs a la història i la lluita del camp marcant una línia cronològica del passat i les victòries aconseguides, d'un present molt complex i precari i van intentar traçar un futur digne per als collidors que solament és possible en el camp mitjançant l'organització i la lluita siga en assemblees de treballadors o organitzats amb sindicats de clase, sindicats que no juguen el paper de coreligionaris de la patronal que fins el dia d'avui han portat els sindicats majoritaris.

La xerrada va donar peu a un posterior debat on es va contestar a tots els dubtes dels assistents sobre organització sindical en el camp, preus, convenis, es va fer un repàs sobre els majors oligarques i propietaris del camp que en un sector tan castigat segueixen tenint ingressos desorbitats, gràcies a la desmobilització dels treballadors del camp, o la precarització del sector o fins i tot la deslocalització d'empreses.

Tant Jose com Joan Carles van concloure la xerrada i van insistir en la importància de la lluita en un sector on hi ha futur passant per l'organització entre els treballadors, ja que són moltes les conquestes de drets que si no haguera sigut per la pressió sindical no s' s'hagueren aconseguit. Des de CGT CAMP informem que aquesta és la segona d'una sèrie de xerrades que es van a iniciar per tota la província per a animar a la gent del Camp a barallar per un futur digne, perquè tenim molt clar que si el present és de lluita el futur és nostre.

També volem agrair a l'A.J. LA COSA NOSTRA la invitació i als assistents l'interès mostrat, i transmetre que aquest fet ens anima a continuar lluitant en aquest sentit. **CGT Camp Castelló**

Si vols col.laborar amb: NOTÍCIA Confederal envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

NOTÍCIA Confederal

Edita: Comité Confederal de la CGT-PV. *Coordinen:* Secretaria de Comunicació i Imatge/Equip de Comunicació de la CGT-PV. *Comité de redacció:* Antonio Pérez Collado, Puri Eisman, Libertad Montesinos, Emilia Moreno, José Asensio i Josefina Juste. *Fotografies:* Fons documental propi i expropiat. *Traduccions:* Servei de Normalització Lingüística de la CGT-PV.

HI COL·LABOREN:
SECCIONS SINDICALS, SINDICATS, SECRETARIES I FEDERACIONS LOCALS DE CGT-PV, PURIFICACIÓN EISMAN, JOSÉ ASENSIO, EMILIA MORENO, ASSEMBLEA D'ATURADES I PRECÀRIES DE CGT VALÈNCIA, BIBLIOTECA LLIBERTÀRIA FERRER I GUÀRDIA, JOSEFINA JUSTE, DONES LLIURES-CGT ALACANT I CGT CAMP CASTELLÓ

ARTICLE DE PORTADA: ANTONIO PÉREZ COLLADO

MAQUETACIÓ: LIBERTAD MONTESINOS
FOTOMECÀNICA I IMPRESSIÓ: GRAFILAN

EDITA:
COMITE CONFEDERAL DE LA CGT-PV
Avinguda del Cid, 154. 46014 VALENCIA
Tel.: 96 383 44 40 - 96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47

www.cgtpv.org
Correu electrònic: comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

Entrevista amb Sergio Díaz Soler, fals autònom subcontractat per Teleco

"De la vaga en Movistar he après que contra el poble unit no poden fer res"

Sergio Díaz Soler, de 36 anys, pertany a una generació nascuda i educada en "democràcia". Encara que va vindre al món a la ciutat de València, va passar els seus primers 17 anys de vida a Talayuelas, un poble de la serrania baixa de Conca. En tornar al cap i casal, va començar a treballar en activitats relacionades amb les telecomunicacions i la informàtica. Era l'inici d'una nova era tecnològica, un nínxol de llocs de treball que es va alimentar durant quasi dues décades de mà d'obra molt especialitzada però cada vegada més precària. Sergio va acabar subcontractat per Movistar a través de Teleco, una de les quatre contractes, junt a Itete, Abentel i Elecnor, que operen per a Telefónica en la província de València. Tirava endavant, dedicant-li moltes hores, engolit per la voràgine de la competència potenciada per la multinacional. Fins que en el mes de febrer d'enguany, aquest pare de dos fills, va veure que el seu sou es tambalejava: Movistar va renovar el contracte dels serveis tècnics empitjorant significativament les condicions. Aleshores, Sergio i milers de treballadors com ell van dir: Prou! Començava la revolució de les escales i el nostre entrevistat es va implicar per primera vegada en la seua vida en una vaga, en manifestacions i en un moviment de protesta organitzat.

Com s'inicia la lluita d'autònoms, contractes i subcontractes de Movistar i per què?

A València ciutat, s'inicia a partir del dia 7 d'abril, el mateix dia que comença la vaga indefinida en la resta de l'Estat (el dia 28 s'havia iniciat a Madrid). Va començar molt fort, el problema que vam tenir és que no comptàvem amb cap tipus d'organització ni suport, ni sindical, ni gens per l'estil. Per desconeixement, per falta d'experiència, vam estar pràcticament deu dies donant voltes d'ací cap enllà, sense saber com moure la vaga. Ens reuníem en la porta del Cementeri de València. Eixa falta de coordinació el que va provocar va ser que la gent fóra perdent força. Llavors, quan arribem ací a CGT, la gent estava que ja que no podia més. Estaven molt desanimats. Després va haver-hi un parell de recuperacions, però van començar les baralles entre contractes: "És que aquest no para, és que aquest sí". I no es va tornar a agafar la cosa com tocava. Ara mateix estem un poc a l'expectativa.

Quines són les raons de la mobilització?

Radiquen principalment en dos punts, encara que hi ha més. Entre les reivindicacions, en primer lloc està la derogació del contracte bucle que ens posa sobre la taula Telefònica. Renova cada tres anys i sempre va a la baixa. I, en segon lloc, la subcontractació.

Respecte al contracte bucle, el tema està en que l'últim que teníem no era per a tirar coets, ni moltíssim menys. Però ens permetia sobreviure. Teníem un petit marge que era acceptable. Però amb el nou contracte que redueix els guanys en un 25% aproximadament, la gent no pot seguir ja treballant. De fet, molts ja han deixat el material i han comunicat a les contractes que no continuen. Ja no per un tema de vaga, sinó perquè amb eixes condicions no es pot seguir endavant.

Respecte al tema de la subcontractació, perquè considerem que tots eixos nivells de subcontractació que no tenen cap sentit, el que fan és llevar-nos el pa a nosaltres. És així de senzill.

A part de que és un tema que no ens afecta només a nosaltres. La subcontractació s'està generalitzant. Fins i tot en una assemblea que vam tenir, escoltàrem el cas del conserge d'una finca al que havien obligat a fer-se autònom.

Considerem que la realitat està prenent un rumb que ni ens interessa a nosaltres, ni a l'àmplia majoria de la societat. Perquè el que estan intentant és llevar-nos els nostres drets com a treballadors obligant a convertir-nos en autònoms, sense poder tenir una representació sindical, ni dret a vacances, etc.

Què diries a la gent que pensa que els autònoms són empresaris?

Doncs, començaria dient-los que jo no sóc autònom. Jo sóc fals autònom i estic obligat a ser-ho per a poder treballar, per a poder portar diners a la meua casa, per a poder mantenir a la meua família. Jo no sóc cap empresari.

Creus que en un moment donat hi ha hagut autònoms que s'han cregut açò de que són empresaris?

Ho dubte molt. Realment qui s'ha cregut empresari ha intentat crear alguna subcontracta, contractar treballadors, i bé, per desgràcia hi ha hagut casos de més precarització si cap per part d'eixes persones que han tractat de guanyar diners amb treballadors estrenyent-los i ofegant-los encara més. Ací a València eixe cas no es dóna molt, però a Madrid la major part dels afectats per la vaga estan tots subcontractats, no treballen directament per a les contractes.

Sou un col·lectiu especialment afectat per la crisi/estafa?

Jo no crec que siga una qüestió de crisi, perquè les xifres de Telefónica parlen per si mateixes (1.802 milions d'euros entre els mesos de gener i març, un 162% més que en el mateix periode de 2014). Són rocambolesques: on està la crisi? La multinacional guanya més del doble que l'any passat i intenta retallar un 25% a la gent que estem donant la cara per eixa empresa, a aquells que anem a casa dels clients, representem tot el que és la companya… Em pareix cruel.

Sergio en un moment de l'entrevista. Foto / L.M.

Quina és la reflexió col·lectiva que feu entorn dels processos de privatització? En aquest cas, el de Telefónica, ja que tota aquesta situació deriva de la privatització d'una empresa que era pública i, per a la qual, la gent treballava directament.

Com a col·lectiu no et puc dir. Però a nivell personal, arran de la vaga, supose que tot el que es va al llit pensant en açò arriba al mateix punt. I és que, fa 20 anys, érem com a funcionaris, treballàvem per a l'Estat. Telefónica era una empresa pública i treballar per a ella estava molt bé vist, era un treball digne, on es tenia una seguretat. A dia d'avui, on ha quedat tot açò?

Què has après en tot aquest procés de lluita?

He après molt d'aquesta vaga. En primer lloc que, si la gent està unida, és igual el rival que es tinga davant. Contra el poble unit, no poden lluitar, no poden fer absolutament res.

Per açò, jo intente recalcar sempre als meus companys la importància que té la unió de tots. Perquè no hi ha una altra manera de combatre a un gegant com Movistar que no siga amb tothom unit.

D'altra banda, aquesta vaga ens ha donat la possibilitat de conèixer-nos entre nosaltres, perquè en el dia a dia, aquest és un treball molt individual en el qual quasi no es té contacte amb altres treballadors i, molt menys, amb els d'altres contractes, perquè treballem en zones molt diferents i no ens creuem, per res. Llavors, ens ha donat la possibilitat de conèixer a gent estupenda, de recolzar-nos, de crear llaços entre nosaltres. Com sempre passa, et portes desencisos amb certes persones. Però bé, en general la valoració és molt positiva.

La gent de Madrid ens ha recolzat moltíssim. Teresa Rodríguez Celador, Secretària General de la AST, ens va estar explicant com funcionen a Madrid, com estan organitzats... una sèrie de coses que nosaltres i nosaltres no sabíem. De fet, ha sigut una de les causes que ací a València hi haja hagut eixa falta d'organització.

Què us faltava per saber?

Ens faltava saber la manera d'autofinançar-se, de llevar-li un poc de ferro a eixa falta d'ingressos que provoca fer la vaga, creant caixes de resistència, la manera de gestionar-les, la forma de reunir-se en assemblea, la manera de recolzar a la gent, d'animar-la... Tot eixe tipus de coses que són fonamentals.

Quina és la manera de recolzar a la gent?

Escoltant. Tota aquella persona que secunde la vaga i tinga un problema, ha de ser escoltada i cal intentar donar-li un recolzament, una solució, encara que en molts casos no és possible, però sempre cal intentar-ho a través de denúncies o del que siga necessari.

Quina era la teua visió dels sindicats? Ha canviat després de la vaga?

Abans de la vaga, ja tenia més o menys clar el que eren UGT i CCOO, els sindicats majoritaris. I, sincerament crec que formen part d'aquest entramat del sistema i estan igual de podrits. Em sembla injust que una organització sindical funcione com estan funcionant. Que s'estiguen portant diners dels fons de pensions de Telefónica, i coses així. Em sembla que és una autèntica barbaritat, una forma de corrompre a una organització que se suposa que defensa als treballadors. Pot sonar una poc radical, però pense que eixa gent hauria d'estar en la presó.

I en el conflicte amb Movistar, quin és el paper que han jugat?

Molt negatiu. Tant per part de CCOO com d'UGT. A València, UGT, quan va començar la vaga, l'única cosa que va fer per nosaltres va ser desconvocar la vaga a través d'una badomeria (notícia falsa) de whatsapp. No la va desconvocar realment, però a través dels seus delegats i de la seua organització va fer córrer la mentida. Amb això va fer moltíssim dany.

Respecte a CCOO, en la primera assemblea realment important de treballadors, seríem unes 120 persones, va acudir un delegat seu de València. I estant en el pàrquing del cementeri va començar escoltant què és és el que ocorria, ens va preguntar si érem autònoms o contractats, i quan va veure que érem tots autònoms, l'única cosa que se li va ocórrer dir a l'home era que ell no ens podia representar. Em semblen evidents les intencions que té aquest tipus de sindicat: si no puc rascar res de tu, oblida't que jo et defense. Ni pels teus drets, ni pels teus interessos ni per res. Em sembla interessat i mancat de principis.

I la resta de sindicats?

Ací la cosa ocorre de diferent manera. Abans de la vaga, jo mai m'havia acostat a CGT, ni havia participat en una vaga, ni en una manifestació, ni res per l'estil. Era alié al fet que existiren sindicats amb puresa, sindicats on és clar què és l'important i què és secundari. I la veritat, és que em porte molt bon sabor de boca del que és CGT. Ens heu obert les portes des del primer dia que vam venir ací, i sí que és cert que abans de la vaga jo tenia als sindicats generalitzats. Per a mi eren tot el mateix, i m'he adonat que no és així.

Veus al sindicat doncs com una eina vàlida?

Sí. De fet, crec que és una eina fonamental. Però sempre que un sindicat siga un sindicat i no una empresa.

Quins creus que són els principals problemes als quals ens enfrontem davant unes multinacionals crescudes a l'empar de la crisi/estafa?

La globalització, el tractat del TTIP, que em sembla una aberració.... De ciència ficció. Sempre m'en recorde de George Orwell i *1984*. En el seu moment, quan es va publicar el llibre, qualsevol que el llegira havia de pensar que era completament fictici i irreal. Però avui, estem ací. Ens encaminem de cap a ser esclaus de les empreses. El dia menys pensat hi ha eleccions i els candidats són el BBVA, Iberdrola, Telefónica. És així ja però maquillat. I pot ser que arribe un dia en què s'oblidaran del maquillatge.

Crec que la societat ha de reflexionar sobre aquest tema i prendre consciència. No sé molt bé de quina manera es podria aconseguir oferir-li a la societat en el seu conjunt una visió objectiva del que realment està passant. Perquè molta gent no és conscient del que està succeint. És important cercar la forma entre tots de parar açò.

Aquesta situació que esteu vivint t'ha tornat anticapitalista o tu ja ho eres?

Jo ja era anticapitalista, des que vaig nàixer (riures). No sé per què. Sempre li he tingut bastant tírria als diners. Encara que considere que és necessari en la societat en la què vivim. Sempre he pensat que corromp l'ànima i els principis. Pot ser que tinga una vocació interna a nivell reivindicatiu i de defensa dels drets. Sempre he tingut molt sentit de la justícia. Però per una qüestió de vivències durant la infància, experiències que toca viure i generen un sentit de la justícia.

Penses que tot eixe sentit de la justícia que comparteix molta gent ha de canalitzar-se en una organització perquè puga convertir-se en una lluita col·lectiva?

Sí. De fet jo insistisc molt als meus companys en què aquesta lluita no ens incumbeix només a nosaltres. Sobretot parlant del tema de la subcontractació, açò és una lluita que afecta a tothom i nosaltres som la "avanzadilla", la prova pilot. I si perdem aquesta guerra, ho va a pagar molta gent. És important que no perdem força i seguim lluitant per tal de crear un precedent sobre tot açò, que és lamentable, perquè els que vinguen darrere tinguen una bona base de suport. No deixem que les grans empreses facen de nosaltres el que vulguen.

Vols afegir alguna cosa més?

Donar les gràcies a tota la CGT pel suport que ens heu brindat.

LIBERTAD MONTESINOS
Equip de Comunicació CGT-PV